

címu řízení zabezpečuje věřiteli po případě zákonný vliv na průběh vyrovnávacího řízení, nemá však hmotněprávního vlivu na přihlášenou pohledávku, když pohledávka ta, majíc svůj vznik ve smlouvě v den zahájení vyrovnávacího řízení ještě nesplněné, tímto, jak doličeno, vůbec není dotčena. Také nelze z přihlášky pohledávky usuzovati na úmysl věřitelův, vzdáti se výhod, které mu zákon proti dlužníku poskytuje, jako práva zadržovacího, práva postihu, práva žádati poskytnutí neb zajištění vzájemného plnění podle §u 1052 obč. zák., zejména tehdy, když v přihlášce je obsažen poukaz na některou z těchto zvláštních výhod, třebaže uplatňovaná výhoda — jako v projednávaném případě — nebyla označena přesným zákonným výrazem. Nelze proto míti za to, že se žalovaná strana, přihlásivši pohledávku proti žalobkyni k vyrovnání s podotknutím, že pro ni má retenční právo, chtěla zřici práva, jí z §u 1052 obč. zák. plynoucího. Nelze to souditi ani z toho, že neuplatnila práva postihu podle §u 22 vyr. ř. Bude sice mnohdy hospodářsky účelnějším, uplatniti proti vyrovnávacímu dlužníku jako osobě zpravidla méně schopné neb ochotné, smlouvy splniti, právo postihu podle §u 22 vyr. ř., zabezpečující vrácení zboží, než právo §u 1052 obč. zák., poskytující toliko možnost, pokusiti se o splnění smlouvy u strany hospodářsky zřejmě ochablé. Avšak to nemá významu pro řešení otázky právní přípustnosti práva posléz jmenovaného, nehledíc ani k tomu, že lze po případě vykonati obě tato práva, jsou-li zákonné podmínky proto dány, vedle sebe, totiž napřed právo postihu, by zaslané zboží bylo vráceno, a poté, nebyla-li smlouva ještě splněna, i právo na poskytnutí neb zajištění vzájemného plnění podle §u 1052 obč. zák. Byla-li žalovaná strana jako dodatel podle toho oprávněna trvati na smlouvě, byla také oprávněna proti liknavé kupující straně provésti za předpokladů čl. 343 obch. zák. veřejný prodej jí objednaného, ale přes řádnou nabídku neodebraného zboží. To žalovaná strana učinila, když žalobkyně zboží neodebrala, majíc mylně za to, že je povinna, je odebrati jen za část kupní ceny, vypočtenou podle kvoty soudního vyrovnání, a když se tím octla v neodůvodněném průtahu zaplacení celé kupní ceny. Že si žalovaná při tomto prodeji počínala formálně bezvadně, sama žalující strana nepopírá. Nenapadá ani správnost výpočtu vymáhané pohledávky, vychází-li se z předpokladu, jí ovšem odmítaného, že se nemá přihlížeti k výsledkům vyrovnávacího řízení. K těm však, podle toho, co bylo právě vyloženo, při správném posouzení věci přihlížeti nelze. Bylo proto žalobní návrh, by nárok žalované strany z rozsudku ze dne 23. června 1922 na zaplacení 64.000 Kč s přísl. zaplacením 32% kvoty byl uznán za úplně zaniklý, pokládati za neodůvodněný a slušelo žalobu zamítnouti i co do té částky, s kterou jí v nižších stolicích bylo vyhověno. Výtka mylného právního posouzení věci podle §u 503 čís. 4 c. ř. s. byla tudíž žalovanou stranou vznesena právem.

Čís. 5429.

I když jméno obce jest dodatkem k firmě, sloužícím k bližšímu označení podniku, musí se krýti s úředním názvem obce.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1925, R II 327/25.)

Rejstříkový soud usnesl se sdělit firmě K. a R., pivovar v Loučce toto: Podle Statistického lexikonu obcí, vydaného roku 1924 ministerstvem vnitra a státním úřadem statistickým, byl dosavadní německý název obce Ehrenberg zrušen a obec ta zve se nyní pouze Loučka. Dle článku 3. nařízení vlády ze dne 25. srpna 1921, čís. 324 sb. z. a n. a výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 8. března 1925, čís. 1784 (Věstníku č. 10), byla z tohoto důvodu z úřední moci u firmy v rejstříku zapsána změna sídla podniku z Ehrenberg na Loučka. O tom se uvědomujete s připomenutím, že podle článku 4. zmíněného nařízení vlády jest ve všech podáních používati správného označení obce, jinak by bylo dotyčné podání vráceno k opravě. Jelikož název nyní pozměněné obce jest i v německém znění firmy, obmýšlí krajský soud také firmu v tomto směru z úřední moci opravití tím způsobem, že dosavadní německá firma »K. & R., Brauerei Ehrenberg« bude pak zníti: »K. & R., Brauerei Loučka«. Dosavadní česká firma zůstane ovšem nezměněna. Vyzýváte se proto, byste do 14 dnů sem oznámil, zda nové znění německé firmy berete na vědomí, či zda hodláte přihlásiti jiné znění firmy k zápisu do rejstříku. Nevyjádříte-li se do této lhůty, bude německá firma, jak shora naznačeno, z úřední moci opravena, aniž byste byl o tom ještě zvláště uvědoměn. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stěžovatelka není v právu tvrdíc, že poznačení »Brauerei Ehrenberg« jest pouze přídavkem k firmě po rozumu čl. 16 obch. zák., což nejlépe jest viděti z českého znění firmy, které tohoto přídavku neobsahuje, naopak vyznačuje správně český název obce. Jest tedy jasno, že také v německé firmě jméno »Ehrenberg« jest jménem místa podniku. Napadené usnesení cituje sice správně výnos min. sprav. č. 10 věstníku z roku 1925, avšak z tohoto výnosu jest patrné, že právním podkladem výnosu i usnesení jest vlastně § 4 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 266 sb. z. a n. a nařízení vydané ve smyslu Šu 25 tohoto zákona a to čl. 3 a 4 vl. nař. ze dne 25. srpna 1921, čís. 324 sb. z. a n. Podle těchto míst zákonných jest pro soudy vůbec rozhodným jedině úřední jméno obce a mají býti příslušné opravy ve veřejných knihách soudních, k nimž náležejí také obchodní rejstříky, z moci úřední provedeny. Protože se zde, jak nahoře bylo uvedeno, jedná o jméno obce, vyhovuje napadené usnesení záměru i účelu zákona a jest tedy odůvodněno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu rejstříkového, není ve zřejmém rozporu ani se zákonem ani se spisy, není také zmatečným a nemohlo proto býti dovolacímu rekursu pro nedostatek podmínek Šu 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. vyhověno. Vzhledem k vývodům dovolacího rekursu dlužno uvést ještě toto: Vyzval-li rejstříkový soud rekurentku, by do 14 dnů prohlásila, zda běhe nové znění firmy v jazyce německém na vědomí, či zamýšlí-li přihlásiti jiné znění firmy k zápisu do rejstříku, vyšel tím jen stěžovatelce vstříc, by jí před úřední opravou umožnil, aby po případě

firmu sama změnila způsobem, který by jejím zájmům spíše vyhovoval. K opravě samé jest ovšem rejstříkovému soudu po bezvýsledném uplynutí lhůty vzhledem k předpisům rekursním soudem citovaným nutně přikročiti. Názor rekurentky, že slovo »Ehrenberg« nemůže býti jako součástka firmy oněmi předpisy dotčeno, neobstojí. Firma v německé řeči zní: »K. & R., Brauerei Ehrenberg«. Slovo »Ehrenberg« není než označením sídla závodu (Brauerei) právě tak jako v českém znění firmy slovo »Loučka«, tedy tak jako kdyby firma zněla: »... Brauerei in Ehrenberg«. Ale, i kdyby se slovo »Ehrenberg« považovalo za dodatek k firmě, sloužící k bližšímu označení podniku (čl. 16 obch. zák.) ve smyslu právě vytčeném, musil by tento dodatek, vyjadřující obsahově jméno místa, již dle zásady, že firma musí býti pravdivou, odpovídati skutečnosti, t. j. krýti se s jedinež přípustným úředním jeho názvem. Nelze tedy ani mluvit o porušení nabytého práva. Výnos min. sprav. ze dne 8. března 1925, čís. 1784 čís. 10 věstníku z roku 1925, čís. 4 nezasahuje nikterak způsobem přičítícím se zákonu v práva stran, nýbrž, ukládaje soudům, by změnu dosavadního úředního názvu místa a obce provedly také v rejstřících obchodních a společenstevních, byť i šlo o název pojatý do firmy, postupuje zcela v duchu zákona ze dne 14. dubna, čís. 266 sb. z. a n., pokud se týče prováděcího nařízení vlády republiky Čsl. ze dne 25. srpna 1921, čís. 324 sb. z. a n. (čl. 3).

Čís. 5430.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

»Náhradními byty« ve smyslu Šu 31 (2) zák. nejsou byty, které mimosoudně, bez soudního svolení k výpovědi, byly dány fakticky jako byty náhradní.

Vlastnost bytu jako bytu náhradního má pro přípustnost výpovědi význam vůbec jen tehdy, když jde o dům, na který se zákon dle Šu 31 (1) nevztahuje.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1925, Rv II 659/25.)

Proti výpovědi z bytu, již dala okresní nemocenská pokladna žalované nájemnici, namítla tato, že vypovězený byt jest bytem náhradním, jež jí dala vypovídatelka roku 1921, proti čemuž žalovaná původní byt v jiném domě vypovídatelky vyklidila. Procesní soud své stolice výpověď zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** Otázka, zda na byt, přenechaný žalované v roce 1921 žalobkyní výměnou, má býti pohlíženo jako na byt náhradní ve smyslu Šu 1 (2) čís. 12 zákona na ochranu nájemníků, jest výhradně otázkou právní, kterouž odvolací soud v souhlasu s prvním soudcem zodpovídá kladně. Ustanovení Šu 31 (2) zák. na ochr. náj., že osoby, jimž byl pronajat náhradní byt dle ustanovení Šu 1 (2) čís. 12 zák. na ochr. náj., mohou býti vypovězeny jen za předpokladu §§ 1—3 zákona, i když se jedná o místnosti, na něž se jinak ustanovení zákona na ochr. náj. ohledně výpovědi nevztahují, jest dáno výhradně v zájmu nájemce. Zákonodárce chtěl tím chrániti ony nájemce, kteří již jednou svůj zákonem chráněný byt dali majiteli domu k dispozici proti přene-